

Dr. Jávor András professzor úr laudációja

A Sapientia EMTE Bocskai díj odaítélése alkalmával 2017

Nem tudom, önök érezték-e valamikor, ha első alkalommal találkoztak valakivel, hogy valahol már találkoztak, valamiért ki se kell mondani bizonyos mondatokat, mert tudják, hogy a társuk is ugyanúgy gondolkodik, mintha évszázados barátság kötné össze. Nos, így voltam én Jávor András professzor úrral a Debreceni Egyetem jelenlegi rektori megbízottjával, rektori főtanácsosával, akit első látásra egész munkássága Debrecenhez köt. Ott tanult, ott kezdte pályafutását, és az eltelt csaknem öt évtizedben az az egyetem volt az élete. Agrármérnöki diploma, genetikai szakmérnöki diploma, tanársegédi kinevezés, majd doktori cím, az egyetemi ranglétra végigjárása után egyetemi tanári kinevezés, oktatói, kutatói munka, dékánhelyettes, centrumigazgató, tudományos elnökhelyettes, oktatási, majd pedig általános rektorhelyettesi kinevezés. Hát ez nem kevés.

És mindeközben minden változott, a város, a Böszörményi úti campus, és természetesen az egész kelet-európai rendszer is. Nyitottabb lett, és kialakulhattak nemcsak emberi kapcsolatok, hanem intézményesített együttműködések is. Igen ám, de ezek minősége, az elért eredmények mindig az emberi kapcsolatoktól függenek. Természetesen így, ebben a környezetben alakult meg a Sapientia EMTE is, amelynek rövid történetében kaptunk hideget, meleget, de az a hit, az a segítőkészség, amit András nyújtott, azóta is példátlan. Nem a saját, nem a hozzá ezer szállal kötődő egyeteme érdekeit nézte, hanem a közösségét. Talán a legjobban saját maga jellemzi ezt. „Azt gondolom, hogy én mindig tisztességes, becsületes, másokkal együtt érző, következetes ember voltam, nyilván a hibáimmal együtt. Úgy tapasztaltam, hogy általában emberként szerettek...” Hát bizony így van, mi is elsősorban a nagybetűs EMBERT szeretjük benned. A közvetlen, a gondolkodó, a cselekvő, de mindenek előtt, a jó embert.

Az agrárium mellett Jávor András szívügye a határon túli magyarság oktatásának kérdése is, nem véletlenül vállalta el a Magyar Rektori Konferencia Határon Túli Felsőoktatási Intézmények Bizottsága alelnöki tisztét, – mondta nemrég a 65 éves születésnapjának köszöntőjében Szilvássy Zoltán rektor, aki barátként is gratulált az ünnepeltnek. Amennyiben egy egyetem rektora egy ilyen rendezvényen kiemelten fontosnak tartja ezt elmondani, az tanulságos lehet. Igen, mi határon túli egyetemek nemcsak Andrást érezhettük partnernek, barátnak, hanem valamennyire neki is köszönhető, hogy az egész Debreceni Egyetem felkarolta a határon túli egyetemek céljait, képzéseit. De nem úgy, hogy számos kihelyezett tagozattal gyengítenék a határon túli intézményeket, hanem csak ott indítottak kihelyezett szakot, ahol erre szükség volt. Számos hazai egyetem, mint a

Nagyváradi Egyetem illetve a **Temesvári** Egyetem, értékelt már hozzáállását, szaktudását. Én magam is tapasztaltam elkötelezettségét hozzáállását, hisz a **MRK HTFIB**-ban együtt dolgoztunk.

Végül hadd beszéljek egy keveset az Erdélyt szerető emberről. Ezt nem lehet csak úgy tettetni. Ezt át kell élni. A sok-sok természeti csoda mellett azt is, hogy Erdélyben megállt az idő. És Ő itthon van ekkor is, látszik, hogy őszintén szereti a tájat, az embereket, fél szavakból is megéri magát velük. Mintha itt nőtt volna fel, vagy talán csak a génjeiben van mindez, ezt nem tudom, de bevallom nem is érdekel. Ő így hiteles.

Nos, kedves András azt nem mondhatom, hogy tiszteletbeli székelyt mi csinálunk belőled, de azt igen, hogy nekem nagy megtiszteltetés, hogy itt és most átadhatom az egyetemünk **Bocskai**-díját. Az Isten éltesse sokáig!

Dr. Dávid László, rektor

Kolozsvár, 2017. október 3.